

F A N T A S Y

B R A N D O N
S A N D E R S O N
A L I A T I
Î N S L U J B A
D R E P T Ă T I I

Volumul al patrulea al seriei
Născuți din ceată

F A N T A S Y

TRADUCERE DIN ENGLEZA DE
ALINA SIMUȚ

TRÈI

*PENTRU JOSHUA BILMES,
care nu se teme niciodată să-mi spună
ce nu este în regulă la o carte,
apoi luptă pentru aceeași carte,
indiferent cine altcineva își pierde încrederea în ea.*

PROLOG

Wax se furăghemuit de-a lungul gardului rupt, bocancii lui zgâriind pământul uscat. Își ținea pistolul Sterrion 36 ridicat, pe lângă cap, țeava lungă, argintie fiind acoperită cu praf de argilă roșie. Revolverul nu era ceva sofisticat, deși cilindrul cu șase camere era montat cu atât de multă grija în rama din aliaj de oțel, încât nu juca în mișcarea lui. Metalul sau materialul necobișnuit de pe mâneri nu strălucea deloc. Dar se mula pe mâna lui de parcă era menit să fie acolo.

Gardul înalt până la brâu era fragil, lemnul decolorat de trecerea timpului, tîntuit la un loc cu bucată de sfără deșirată. Mirosea a vechii. Până și viermii renunțaseră la lemnul acela cu mult timp în urmă.

Wax aruncă pe furăgh o privire peste scândurile înmodne, cercetând atent orașul pustiu. Linii albastre pluteau înaintea lui, i se întindeau din piept pentru a-i arăta sursele de metal din apropiere; era un rezultat al Allomantiei lui. Arderea oțelului producea aşa ceva; îi permitea să vadă amplasamentele sursei de metal, apoi să împingă în ele dacă voia. Greutatea împotriva greutății obiectului. Dacă obiectul era mai greu, el era impins înapoi. Dacă el era mai greu, obiectul era împins înainte.

Însă, în acest caz, el nu împinge. Doar urmări liniile să vadă dacă se mișca vreo bucată de metal. Nimic nu se mișca. Cuie care țineau laolaltă clădiri, tuburi de cartuse folosite, împriștiate prin praf, sau potcoave îngrițădite în fierăria tăcută — toate erau nemișcate, la fel ca vechea pompă manuială implantată în pământ, în dreapta lui.

Precat, rămasă și el nemișcat. Oțelul continua să ardă confortabil în stomacul lui și astfel — ca măsură de

ALIAȚI ÎN SLUJBA DREPTĂȚII

7

precauție — împinse în afară lui, în toate direcțiile. Era un truc pe care îl stăpânisce cu câțiva ani în urmă, nu împingea în niște obiecte specifice din metal, ci crea un fel de bulă defensivă în jurul lui. Orice metal care venea repede în direcția lui era dat la o parte ușor.

De parte a fi infailabil, încă putea fi nimicit. Dar focurile de armă nu ajungeau în locurile în care erau tintite. Lucrul acesta îi salvea viață în câteva ocazii. Nici măcar nu era sigur cum făcea; Allomantia era deseori o cehiune instinctivă pentru el. Reușea cumva chiar să scutească metalul pe care îl purta, nu își împingea propria armă din mâini.

După ce făcu asta, continuă de-a lungul gardului — încă urmăriind cu privirea linile de metal ca să se asigure că nu se apropia nimenei pe fură. Feltrel fusese cândva un oraș prosper. În urmă cu douăzeci de ani. Apoi un clan de kolosii își stabilise reședința în apropiere. Lucrurile nu merseră bine.

Astăzi, orașul mort părea complet gol, deși el șiua că nu era așa. Wax venise aici în urmărire unui psihopat. Iar el nu era singurul care venise cu acest scop. Puse mâna pe partea de sus a gardului și sări peste el, căzându-i lultur roșu de pe picicare. Lăsându-se în jos, alergă oplecat până la marginea fierăriei celei vechi. Îmbrăcămintea lui era ingrozitor de prăfuită, dar bine ajustată pe corp: un costum alb, stilat, o cravată argintie la gât, butoni strălucitori le mănecele cămașii albe, rafinate. Își cultivase o înfățișare care părea neadecvată, ca și cum plănuia să participe la un bal sofisticat în Elendel, nu să scocească într-un oraș mort în Tinuturile Necruțătoare, vânând un ucigaș. Ca o completare a ansamblului, pe cap purta o pălărie melon pentru a se feri de soare.

Un sunet; cineva păsi pe o scândură de cealaltă parte a străzii, făcând-o să scârțâie. Un sunet atât de slab, încât a fost căt pe ce să nu-l audă. Wax reacționă imediat, își declanșă oțelul care îi ardea în interiorul stomacului. Împinsc în mai multe

cuie din zidul de lângă el chiar în momentul în care pocnitura unei împușcături despiciă acul.

Împingerea lui bruscă făcu peretele să hurue, cuielele vechi, ruginile încordându-se în locașurile lor. Împingerea lui îl aruncă într-o parte și se rostogoli la pământ. O linie albastră apără pentru o clipă — glonțul care lovi pământul în locul în care se aflase el în urmă cu o clipă. În timp ce se ridică, urmă o a doua împușcătură. Aceasta veni aproape, dar devie puțin de la traseu, în timp ce se apropia de el.

Deviat de bula lui de oțel, glonțul trece săgeată pe lângă urechea lui. Dacă ar fi fost cu vreo trei centimetri mai la dreapta, l-ar fi nimicit în cap — cu sau fără bula de oțel. Respirând calm, își ridică revolverul Sternior și înti spre balconul hotelului vechi de pe partea cealaltă a străzii, de unde venise împușcătura. Balconul era acoperit de numele hotelului, dincolo de care se putea ascunde un ucigaș profesionist.

Wax trase un foc de armă, apoi împinge glonțul, proiectându-l și mai mult în față, cu o forță suplimentară, ca să-l facă mai rapid și mai pătrunzător. Nu folosea gloante standard, din plumb, sau gloante din plumb imbrăcate în cupru; avea nevoie de ceva mai puternic.

Glonțul de calibră mare, îmbrăcat în oțel, lovi balconul, și forța lui suplimentară îl făcu să strâpungă lemnul și să-l loveză pe bărbatul ce se ascundea în spate. Linia albastră care ducea spre arma bărbatului tremură în timp ce acesta căzu. Wax se ridică înecet, scuturându-și praful de pe haine. În clipa aceea, în aer răsună încă o împușcătură.

Injură, din reflex, împingând din nou în cuie, deși instinctul îi spunea că avea să fie prea târziu. Când auzi împușcătura, era prea târziu ca să-i mai fie de folos împingerea.

De data aceasta, a fost aruncat la pământ. Forța aceea trebuia să meargă undeva și, din moment ce cuiele nu se puteau mișca, a trebuit el să o facă. Mornai când trase și-si ridică revolverul, praful lipindu-i se de palme transpirată. Îl

căută înnebunit pe cel care trăsesecă în el. Ratase. Poate că bula de oțel...

Un trup se rostogoli de pe acoperișul fierărici și se izbi de pământ într-un nor de praf roșu. Wax clipește, apoi își ridică arma la nivelul pieptului și se duse până în spatele gardului, din nou, ghemuiindu-se, ca să nu fie văzut. Nu slăbi din privire liniile albastre, Allomantice. Ele îl puteau avertiza dacă se apropia cineva, dar numai dacă persoana respectivă avea asupra sa ori purta ceva de metal.

Corpul care cărucește lângă clădire nu avea o singură linie care să fi îndreptată asupra lui. Cu toate acestea, un alt set de linii tremurătoare erau îndreptate spre ceva ce se mișca de-a lungul părții din spate a fierărici. Wax își ridică arma și ochi țintă, în timp ce o siluetă se ascunsese în partea laterală a clădirii și o lăua la fugă spre el.

Femeia purta o haină albă, lungă, din piele, înnoiștă în partea de jos. Își ținea părul brunet strâns la spate într-o coadă, purta pantaloni și o cureau albă, iar în picioare o percheie de bocanci gri. Avea o față aproape pătrată. O față puternică, cu buze care descorai se ridicau ușor înspre dreapta, conturând o jumătate de zâmbet.

Wax ofță ușurat și lăsa arma jos.

— Lessie.

— Te mai trântești o dată la pământ? întrebă ea, întinând mâna spre partea de sus a gardului de lângă el. Ai mai mult praf pe față decât ari. Miles priviri încruntate. Poate că și-a venit timpul să te pensionezi, bătrâne.

— Lessie, sunt mai mare decât tine cu *trei luni*.

— Sunt trei luni foarte lungi. Se uită pe furșii peste gard. Vezi pe altcineva?

— Am doborât un bărbat sus pe balcon, spuse Wax. Nu mi-am putut de seama dacă era Tan cel Sângeros sau nu.

— Nu era, i-a răspuns. El nu ar fi încercat să te împuște de atât de departe.

Wax încuvînță din cap. Lui Tan îi plăcea lucrurile personale. De aproape. Psihopatul se lamentă când era nevoie să folosească o armă și rareori împușca pe cineva fără să vadă teama din ochii aceliei persoane.

Lessie cercetă cu atenție orașul tacut, apoi aruncă o privire către Wax, gata să se miște. Pentru o clipă, privirea îi licări în jos. Spre buzunarul de la cămașa lui.

Wax îi urmări privirea. Din buzunarul lui se vedea ieșind o parte dintr-o scrisoare, care îi fusese livrată în cursul acelei zile, mai devreme. Era din marele oraș Elendel, și îi era adresată lordului Waxillium Ladrian. Un nume pe care Wax nu-l folosise de mulți ani. Un nume care îi se parea inopportun acum.

Îndește scrisoarea mai edână în buzunar. Lessie creză că gestul acela însinuă mai mult, dar, de fapt, nu era adevărat. Orașul nu avea să-i ofere nimic și Casa Ladrian putea să se descurce și fără el. Chiar ar fi trebuit să ardă scrisoarea.

Wax schiță un gest cu capul spre bărbatul căzut lângă zid, ca să-i distrajă atenția de la scrisoarea.

— Tu ai facut asta?

— Avea un arc, spuse ea. Cu vârfuri de săgeți din piatră. Era căt pe ce să te nimerească de sus.

— Mersi.

El ridică din umeri, ochii scânteindu-i de mulțumire. La coada ochilor se vedea niște linii, accentuate de lumina puternică a soarelui din Ținuturile Necruțătoare. Fusese o vreme când ea și Wax tinuseră evidență cine îl salvează pe celălalt de mai multe ori. Dar pierduseră amândoi numărătoarea, cu ani în urmă.

— Acoperă-mă, spuse Wax, incet.

— Cu ce? întrebă ea. Cu vopsea? Cu săruturi? Deja ești acoperit de praf.

Wax îi răspunse ridicând o sprânceană.

— Scuze, spuse ea, făcând o grimă. Am jucat cărti prea mult timp cu Wayne în ultima vreme.

Îl pufni râsul și merseră repede, aplcat, spre cadavrul căzut, apoi îl răsturnă. Bărbatul fusese un individ dur, pe obraj i se vedea barba crescută de câteva zile; în partea dreaptă a corpului îi săngeră rana de la gât. *Cred că îl recunosc, își spuse* Wax în timp ce căuta prin buzunarele bărbatului și scoase o bucată de sticla roșie, de culoarea sângelui.

Se grăbi înapoi spre gard.

— Ei bine? întrebă Lessie.

— E din echipajul lui Donal, spuse Wax, arătându-i bucată de sticla.

— Nenorocitii, spuse Lessie. Nu puteau să ne lase să ne descurcăm siguri, nu iasa?

— Dar tu i-ai împușcat fiul, Lessie.

— Iar tu i-ai împușcat fratele.

— În cazul meu a fost autoapărare.

— Și în cazul meu la fel, spuse ea. Puștiul acela era *enervant*. De altfel, a supraviețuit.

— Fără un deget de la picior.

— Nu e nevoie să ai băze, spuse ea. Eu am o verișoară cu patru degete. Se descurcă foarte bine.

Își ridică revolverul, scrutând orașul gol.

— Desigur, arată oarecum ridicolă. Acoperă-mă!

— Cu ce?

Ea râse malitios și se stecură din locul unde se ascundea, tăându-se pe sol spre fierărie.

Harmony, se gândi Wax, zâmbind, o lubesc pe femeia asta.

Se uită dacă nu cuniva mai erau și alți asasini, dar Lessie ajunse la clădire fără să mai fie trase focuri de armă. Wax îi făcu un semn din cap, apoi fugi pe partea cealaltă a străzii, spre hotel. Se furiașă înăuntru, verificând dacă nu era vreun inamic ascuns prin colțuri. Barul hotelului era gol, așa că se adăposti lângă tocul ușii, făcând semn cu mâna spre Lessie. Ea fugi la următoarea clădire de pe partea străzii pe care se afla și o verifică.

Echipajul lui Donal. Da, Wax îi omorâse fratele — bărbatul jefuise un wagon de călători, pe vremuri. Dar, din căte înțelesese el, lui Donal nu-i păsase vreodată de fratele lui. Nu, singurul lucru care îl enerva pe Donal era să piardă bani, și probabil că acela era motivul pentru care se găsea acolo. Puseșe o recompensă pe capul lui Tan cel Sângeros pentru că furase un transport de aliaj fuzibil. Probabil că Donal nu se așteptase ca Wax să vină să-l vâneze pe Tan în aceeași zi ca el, dar bărbatul lui aveau ordine permanente să-l împuște pe Wax sau pe Lessie dacă îl vedea.

Wax era foarte tentat să părăsească orașul mort și să-l lase pe Donal și pe Tan să-l atace. Dar gândul acesta făcu să i se zbată ochiul. Promisese să-l aducă în fața justiției pe Tan. Și nimic mai puțin.

Lessie îi făcu cu mâna din interiorul cădirii în care se afla, apoi arătă cu degetul în spate. Avea să iasă în direcția aceea și să se furișeze în spatele următorului său de clădiri. Wax incuviință din cap, apoi făcu un gest scurt. Urma să încerce să ia legătura cu Wayne și Barl, care plecase să verifice cealaltă parte a orașului.

Lessie dispără, iar Wax înaintă cu atenție prin vechiul hotel, spre o ușă laterală. Trecu pe lângă adăposturi vechi, murdare, făcute atât de şobolani, cât și de oameni. Orașul atragea ticaloși la fel cum un căine atragea puricii. Trecu chiar pe lângă un loc ce arăta ca și cum un călător făcuse vatră pe o bucată de metal cu un cerc de pietre în jur. Era o minune că nebunul nu arsesese întreaga clădire până la temelii.

Wax deschise ușor ușa laterală și păși pe aleea dintre hotel și magazinul de alătură. Focurile de armă de mai devreme ar fi fost auzite și poate că cineva avea să vină să se uite. Cel mai bine era să rămână ascuns.

Să mișcă încet ocolind magazinul prin dos, păsind ușor pe lutul roșu. Aici, coasta dealului era năpădită de buruieni, cu excepția intrării într-o pivniță veche, rece. Wax se învârti

în jurul ei, apoi se opri, fixând cu privirea groapa cu margini din lemn.

Poate că...

Se lăsa în genunchi lângă deschizătură, uitându-se în jos. Fusese o scară cici cândve, dar putrezise, rămășiile ei fiind vizibile dădesubt, într-o grămadă de aschii vechi. Aerul mirosea a mușcăilor și a umzeală... dar se simțea și o urmă de fum. Cineva aprinsese o tortă acolo.

Wax aruncă un glonț în gaură, apoi sări înăuntru, cuarma ridicată. În timp ce cădea, își umplu mîntea de fier, scâzându-și din greutate. Era un Twinborn — un Feruchimist și un Allomant. Puterea lui Allomantică era împingerea oțelului, iar puterea lui Feruchimică, numită alunecare, reprezenta abilitatea de a deveni mai greu sau mai ușor. Era o combinație puternică de abilități.

Împinge în glonțul de sub el, încetindu-și cădere, astfel încât să atereizeze încet. Își readuse greutatea la normal — sau, oricum, la ceea ce era normal pentru el. Deseori ajungea la aproximativ trei sferturi din greutatea lui neajustată, făcându-se mai ușor pe picioare, capabil să reacționeze mai repede.

Să furișă prin întuneric. Fusese un drum lung, dificil, să găsească locul în care se ascunde Tan cel Sângeros. În cele din urmă, faptul că Feltrel se descoperise brusc de alți bandiți, vagabonzi și alii nenorociți fusese un indiciu foarte important. Wax pași ușor, înaintând mai adânc în pivniță. Miroslul de fum era mai puternic cici și, cu toate că lumina se estompă, deslușii o vatră de foc lângă zidul de pământ. Vatra și o scară care putea fi mutată la intrare.

Lucrul acesta îl făcu să se opreasca. Dovedea faptul că, oricine și-ar fi făcut ascunzătoarea în pivniță — putea fi Tan, sau putea fi cu totul altcineva —, încă se afla acolo jos. Dacă nu cumva mai era o ieșire. Wax înaintă încă puțin, furișându-se, strângând din ochi în întuneric.

Se vedea lumină în față.

Wax ridică încet piedica armei, apoi scoase o fiolă mică din mantia de căță și trase dopul cu dinții. Dădu pe gât whisky-ul și oțelul dintr-o înghiptură, refăcându-și rezervele. Aprinse oțelul. Da... se găsea metal în fața lui, de-a lungul tunelului. Cât de lungă era această pivniță? Crezuse că era mică, dar grinzelile de consolidare, din lemn, indicau ceva mai adânc, mai lung. Arăta mai degradă ca o gură de acces în mină.

Merge pe furiș mai departe, concentrat la linile din metal. Cineva ar fi atrinut arma asupra lui dacă ar fi fost văzut, iar metalul ar fi tremurat, dându-i o sansă să împingă arma afară din mâinile lor. Nimic nu se clintă. Se strecură mai în față, miroslind solul umed și searbăd, mușcăi, cartofii lăseti să încolțească. Se apropie de o lumină tremurătoare, dar nu auzi nimic. Linile de metal nu se mișcară.

În cele din urmă, ajunse suficient de aproape că să deslușească un felinar stârnând pe o bârnă de lemn de lângă perete. Alteceva stârnă în centrul tunelului. Un cadavru? Spânzurat? Wax înjură în soapă și se grăbi în față, precaut, să nu dea de vreo capcană. Chiar era un cadavru, dar acesta îl lăsa perplex. La prima vedere, părea că individul murise de mulți ani. Ochiile îi dispăruseră din craniu, iar pielea-i era retrasă pe os. Nu mirosea și nu era umflat.

Creuz că îl recunoaște. Geormin, vizitul care aducea corespondență în Weathering din satul mai îndepărtat din zonă. Cel puțin, aceea era uniforma lui, și părea a fi părul lui. El fusese una dintre primele victime ale lui Tan, dispariția care îl determinase pe Wax să iașă la vânătoare. Lucrul acela se întâmplase cu doar două luni în urmă.

A fost murădit, se găndi Wax. Pregătit și pus la uscat ca picioare. Se simți revoltat — mersese la băut cu Geormin din când în când și, cu toate că bărbatul trișa la cărti, fusese un tip destul de prietenic.

Nici spânzurăru nu era una obișnuită. Fusese folosită sârmă care să-i susțină brațele lui Geormin, să stea ridicate

în afară, pe lateral, capul și era și el ridicat, iar gura, deschisă forțat. Wax se întoarce ca să nu mai vadă această priveliște înfrântoare, și simți cum î se zbate ochiul.

Ai grija, își spuse. Nu-l lăsa să te enerveze. Rămăi concentrat. Avea să se întoarcă să-l dea jos pe Geormin. Acum însă nu-și putea permite să facă zgromot. Cel puțin știa că se afla pe drumul cel bun. Aici era, cu siguranță, ascunzătoarea lui Tan cel Sângeros.

În depărtare se vedea încă un petic de lumină. Cât de lung era tunelul acesta? Se apropie de baia de lumină și aici găsi încă un cadavru, acesta atârnă pe un perete, într-o parte. Annarel, o femeie geolog, strâină, care dispăruse curând după Geormin. Biată femeie! Fusese uscată în același fel, cu corpul pironit de perete într-o poziție foarte specifică, de parcă ar fi fost în genunchi și analiza o grămadă de pietre.

Un alt petic de lumină îl atrase mai departe. Evident că aceasta nu era o pivniță — era probabil un fel de tunel de contrabandă rămas din zilele când Feltrel fusese un oraș prosper. Nu Tan construise locul acesta, având în vedere bârnele de susținere vechi, din lemn.

Wax trecu pe lângă alte sase cadavre, fiecare luminat de proprietatea lui lanterna strălucitoare, fiecare aranjat într-o poziție specifică. Unul stătea pe un scaun, altul legat sus, cu sfără, de parcă ar fi zburat, câteva fixate în perete. Cele aflate mai în spate erau mai proaspete, ultimul fiind ucis de curând. Wax nu îl recunoștea pe bărbatul zvălt, care stătea atârnat cu mâna dusă la frunte, ca într-un salut.

La naiba, se gândi Wax. Asta nu e ascunzătoarea lui Tan cel Sângeros... e galerie lui de artă.

Dezgustat, Wax se îndreptă spre următoarea pată de lumină. Era diferită. Mai strălucitoare. În timp ce se apropiă, își dădu seama că vede lumina soarelui răspândindu-se dintr-un pătrat tăiat în tavan. Tunelul ducea în sus, spre acel pătrat, probabil spre o fostă trapă care putrezise sau se

rupse. Pământul se ridică, într-o pentă lină, până la crîscutul de ieșire.

Wax urcă încet pantă, apoi scoase capul afară, cu precauție. A urcat pe o clădire, deși ecoperișul dispăruse. Zidurile de cărămida erau, în cea mai mare parte, intacte și erau patru altară în față, chiar în partea stângă a lui Wax. O capelă veche pentru Supraviețuitor. Părerea goală.

Wax ieși, tărandu-se, din gaură, cu revolverul Starrion în dreptul capului și haina plină de praful din tunel. I se pără că miroase frumos aeryl curat și uscat.

— Fiecare viață este un spectacol, spuse o voce, răsunând în biserică dărăpână.

Wax se feră imediat, într-o parte, rostogolindu-se spre un altar.

— Dar nu noi suntem artiști, continuă vocea. Noi suntem marionetele.

— Tan, spuse Wax. Ieși la vedere!

— Eu l-am văzut pe Dumnezeu, legiuitorule, șopti Tan. *Oare unde se ascunde?* Am văzut însă Moartea, cu piroanele în ochi. L-am văzut pe Supraviețuitor, care este viața însăși.

Wax cercetă atent capela cea mică. Era ticsită cu bânci rupte și statui căzuțe. Ocoli parte laterală a altarului, crezând că sunetul vine din spatele încăperii.

— Alți oameni rămân surprinși, se auzi vocea lui Tan, dar eu știu. Eu știu că sunt o marionetă. Cu toții suntem. Ti-a plăcut spectacolul meu? Am muncit din răspunderi să-l pun în scenă.

Wax mergea mai departe de-a lungul zidului drept al clădirii, bocancii lui lăsând o dără prin praf. Respiră ușor, o dără de transpirație prelungindu-i-se în jos, pe tâmpla dreaptă. I se zbătea ochiul. Cu ochii mișcări văzu cadavrele de pe pereti.

— Multă oameni nu primesc niciodată o șansă de a crea artă adeverată, spuse Tan. Și cele mai bune reprezentări artistice sunt cele care nu pot fi niciodată reproduse. Lunii de zile,

ani de pregătire. Totul pus la locul potrivit. Dar, la sfârșitul zilei, va începe putreziciunea. Eu n-am putut să-i munific cu adevarat; nu am avut timpul, nici resursele. Nu am putut decât să-i păstrez suficient de mult ca să mă pregătesc pentru acest spectacol unic. Mâine totul va fi ruină. Tu ai fost singurul care l-a văzut. Doar tu. Mă gândesc că... suntem cu toții doar niște marionete... vezi tu...

Voca venea din spatele incăperii, de lângă niște moloz care îl bloca vederea lui Wax.

— Alt cinere ne mișcă, spuse Tan.

Wax se ascunse lângă moloz, ridicându-și Sterrioul. Tan stătea acolo, ținând-o pe Lessie în fața lui, cu cășul la gură și ochii larg deschisi. Wax incremeni pe loc, cu arma ridicată. Lui Lessie îi săngerau piciorul și brațul. Fusese împușcată și se facea tot mai palidă la față. Pierduse sânge. Așa fusese Tan în stare să o prindă.

Wax rămase nemîșcat. Nu simțea teamă. Nu-și putea permite acest lucru; astă putea să-l facă să tremure, iar tremurul îl putea face să rateze țintă. Vedea fața lui Tan în spatele lui Lessie; bărbatul îi ținea o garotă în jurul gâtului.

Tan era un tip zvelt, cu degete fine. Fusese antreprenor de pompe funebre. Cu părul negru, tot mai rar, uns și dat peste cap. Purta un costum frumos care acum strălucea de sânge.

— Alt cinere ne mișcă, leghitorule, spuse Tan, încet.

Lessie îi întâlni privirea lui Wax. Știau amândoi ce era de făcut în această situație. Data trecută, el fusese cel capturat. Oamenii încercau întotdeauna să-l folosească pe unul împotriva celuilalt. După părerea lui Lessie, lucrul acela nu reprezenta un dezavantaj. Ea îl-ar fi explicat că, dacă Tan nu ar fi știut că ei doi erau un cuplu, ar fi omorât-o pe loc. În schimb, a răpit-o. Asta le dădea o sansă să scape.

Wax privi în jos pe țeava revolverului Sterriion. Ridică trăgocul până când echilibră greutatea piedicilor chiar pe punctul de a trage, iar Lessie clipi. Unu. Doi. Trei.

Wax trase. Chiar în clipa aceea, Tan o smuci brusc pe Lessie spre dreapta. Împușcătura răsună în aer, ecoul lovindu-se de cărămizile din lut. Capul lui Lessie se mișcă în spate în timp ce glonțul lui Wax o nimeri chiar deasupra ochiului drept. Sângel se împărtășie pe peretele de lut de lângă ea. Fata se prăbuși.

Wax rămase înghețat, îngrozit. Nu... nu așa trebuie să se întâpte... nu se poate...

— Cele mai bune spectacole, spuse Tan, zâmbind și privind în jos spre chipul lui Lessie, sunt cele care pot fi jucate doar o dată.

Wax îl împușcă în cap.

CAPITOLUL 1

Cinci luni mai târziu, Wax se plimba prin încăperile decorate în care se ținea o mare petrecere, plină de viață, și trecea pe lângă bărbați în costume de culoare închisă, cu frac, și femei în rochii colorate, cu talii inguste și foarte multe falduri printre fuste lungi, plisate. Își spuneau „Lord Waxillium” sau „Lord Ladrian” când vorbeau cu el.

Ei încuviințau din cap către fiecare, dar evita să fie atras în vreo conversație. Întenționau își croi drum spre una dintre încăperile cu petrecerei aflată în spate, unde niște lumini electrice orbitoare — subiectul de bâră al orașului — emanau o lumină constantă, prea uniformă ca să țina departe intuericul serii. Așa, pe ferestre, vedea ceața care atingea usor gurumurile.

Sfârând bunele maniere, Wax se stăcura pe usile duble, de sticla, enorme, ale încăperii, și ieși pe balconul grandios al conacului. Acolo, în sfârșit, simți că putea respira din nou.

Închise ochii, inspirând și expirând, simțind pe pielea de pe față umedele vagă a cetății. *Clădirile sunt uțăt de... sufocante aici în oraș, se gândi el. Oare am uitat pur și simplu de lucru acesta sau nu am bogat de seamă când eram mai tânăr?*

Deschise ochii și își odihni mâinile pe balustrada balconului, ca să admire priveliștea orașului Elendel. Era cel mai grandios oraș din întreaga lume, o metropolă proiectată de Harmony Insuși. Locul tinereții lui Wax. Un loc care nu mai fusese casa lui timp de douăzeci de ani.

Deși trecuseră cinci luni de la moartea lui Lessie, încă mai auzea în minte foul de armă și vedea săngele improscat pe cărămizi. Plecase din Timururile Necruțătoare, se mutase

înapoi în oraș, răspunzând chemărilor desperate de a-și face datoria față de casa lui după trecerea în neființă a unchiului. Desi trecuseră cinci luni și se afla la o lume distanță, încă mai putea auzi impușcătura aceea. Precisă, curată, de parcă ar fi crăpat cerul.

În spatele lui, auzi răsete melodioase venind din căldura încăperii. Conacul Cett era un loc mare, plin de mobilier scump, covoare fine și candelabre strălucitoare. Nimeni nu veni alături de el pe balcon.

Din acest loc, avea o priveliște perfectă asupra luminilor de jos, de pe Promenadea Demoux. Un sir dublu de felinare electrice, strălucitoare, cu o albeță constantă, intensă. Scărțeau ca niște baloane, de-a lungul bulevardului lat, flancat de un canal și mai lat, iar apele linioșite și tăcute reflectau această lumină. O locomotivă de seară sună, ca un salut, în timp ce puță prin centrul îndepărtat la orașului, împrejmuită de căruri cu un fum mai întunecat.

De-a lungul Promenadei Demoux, Wax putu distinge clar atât Turnul de Fier, cât și Turnul Tekiel, căte unul de o parte și de alta a canalului. Amândouă erau neterminate, dar scheletele lor din otel se înălțau deja în înalțul cerului. Erau uluitoare înalte.

Arhitectii continuau să dea publicitatea rapoarte actualizate pentru că de sus înțeindau să urce, fiecare încercând să-l depășească pe celălalt. Zvonuri pe care le auzise chiar la această petrecere, zvonuri credibile, sustineau că, într-un final, aveau să ajungă amândouă la peste cincizeci de etaje. Nimeni nu știa care dintre cele două clădiri se va dovedi mai înaltă la sfârșit, deși erau frecvente paruiile prietenesti.

Wax inspiră în ceață. Așa, în Timururile Necruțătoare, Conacul Cett — care avea trei etaje — ar fi avut înălțimea maximă pe care o putea atinge o clădire. Aici, părea pitic. Lumea de demult nu mai era; se schimbase în anii pe care el îi petrecuse afară din oraș. Crescuse, inventând lumini care nu